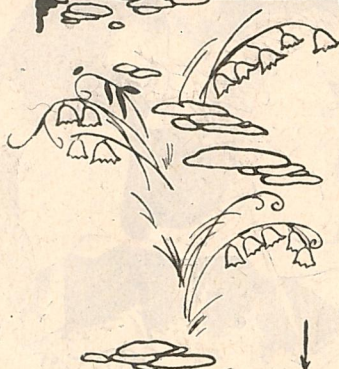

край гората.

Когато се съвзела, вдигнала глава, погледнала: съмнало се — изгръва слънцето! А покрай нея нацъвтнали чудни росни цвѣта. Събудилъ я дъхътъ имъ. Навѣла се, откъснала едно. Тънко стръкче, покрито отъ долу до горе съ ситни бѣли цвѣтчета, сякашъ Цвѣтини сълзици, както ги помнѣла. Пъкъ и въ всѣко отъ тѣхъ трептѣла по капка росица. Погледнала напредъ — чудо невидѣно! — въ гората се губи тѣсна пжтека в се отъ тѣзи цвѣта-сълзици.

И сякашъ гласъ

Божий прошепналъ въ сърцето ѝ: — „Стани и тръгни по цвѣтната пжтека!“

Върви жената, а пжтеката лжкатуши все по-навжтре въ гората. Накрай стига до широка поляна и гледа, смаяна. Посрѣдъ поляната стои нейна Цвѣта, жива и здрава, съ росна китка на глава. А около нея турци-хайдуци.

Впуснала се майката, прегърнала чедото си, заплакала. А турцитѣ стоятъ, не помръдватъ. Взира се жената и очи не върва! Не е турци, а — сини камъни.

Разправила ѝ Цвѣ-